

LIBRIS

We know
books

Ilustrații de Daniel de Sătaru

Małgorzata Strękowska-Zaremba

CASA

din altă lume

*traducere din limba polonă de
Anca Irina Ionescu*

**Ars Libri
Junior**

Ce faci în tufișuri? Aici locuiești?

Vocea străină a speriat-o pe Marysia. Ea credea că este invizibilă. Inima i-a zvâcnit ca o păsărică înspăimântată și i-a sărit în gât să se ascundă.

Fata a întors capul. Un băiat necunoscut se uita de sus la ea.

– Nu, nu locuiesc în tufișuri, a negat Marysia în grabă, deși cu inima în gât îi era greu să vorbească.

Băiatul a râs.

– Știi că ești nostimă! Te-am întrebat dacă locuiești pe strada asta, a spus el, scuturând crengile dezordonate ale arbuștilor de primăvară. De pe frunze s-au împrăștiat picături translucide de rouă. Făceau *pleosc! pleosc!* și stropeau pământul ca niște bile de sticlă aruncate din vârful unui munte pe o stâncă tare.

– Aceasta este strada Bucuriei, nu-i așa? Te-am văzut la școală.

De data aceasta, inima fetei a început să dârdâie ca un cățeluș părăsit în frig. Și totuși, ziua era destul de caldă.

M-a văzut la școală! Știe despre ascunzătoarea mea! și-a spus Marysia în adâncul inimii ei înspăimântate și i-a răspuns cu o întrebare:

– Și tu? Tu locuiești aici?

Dacă băiatul acesta mergea la școala ei, ar fi putut fi de pe strada Bucuriei. Sau de pe oricare dintre cele mai apropiate străzi – Însorită, Senină, Veselă – Marysia nu cunoș-

tea aproape pe nimeni de aici. De fapt, toți erau nou-veniți din alte cartiere sau din alte localități, pentru că ansamblul de locuințe abia era în construcție și, în fiecare zi, mai apărea câte o casă în care se mutau alți locatari.

Băiatul a chicotit.

– Nu. Eu nu locuiesc în tufișuri, a răspuns el.

Marysia ar fi râs și ea, dacă nu ar fi avut în gât inima, care nu voia pentru nimic în lume să se întoarcă la locul ei.

– Eu locuiesc acolo. Băiatul a arătat cu degetul în spatele lui, spre o zonă îndepărtată de blocuri.

– E foarte departe. Fata s-a simțit ușurată. Și eu... Știi unde este vechiul cartier de locuințe de lângă râu? Deocamdată stăm cu chirie în două camere la mătușa mea. Până când se va construi casa noastră.

– Departe, a îngânat băiatul după Marysia.

– M-ai speriat. Ai fi putut să... A vrut să spună „Ai fi putut să nu te furișezi așa”, dar băiatul i-a luat-o înainte:

– Să bat la ușă? a întrebat el amuzat. Sigur că da. Eu sunt Daniel. Ne-am mutat în bloc de o săptămână. E mișto ascunzătoarea asta în tufișuri. De-a ce te joci?

Inima a înțepat-o pe Marysia în stomac.

Poți trăi cu o inimă în stomac? i-a venit ei în minte și a repetat întrebarea cu voce tare.

Daniel a pufnit în râs.

– Mai încet! Marysia l-a tras de mâneca hanoracului. Vorbește în șoaptă. Te rog...

– De ce în șoaptă? Urmărești pe cineva?

Băiatul s-a lăsat pe vine lângă fetiță și a dat la o parte cu băgare de seamă tufișurile dinspre strada Bucuriei. A văzut câteva case noi.

– Urmărești pe cineva! și-a confirmat el presupunerile. Nu-i rău.

– Da, urmăresc..., a recunoscut Marysia după o ezitare.

– Pe cine? Pot să urmăresc și eu? Știi, eu știu să mă cațăr. Am exersat la clubul de alpinism. Vechii mei colegi de școală îmi spuneau Păianjenul. Sau Spider... De ce râzi?

Marysia nu râdea deloc, doar că ochii i se luminaseră de un zâmbet.

– Păi Spider este tot Păianjen, doar că în engleză.

– Știi că e în engleză! Nu sunt un tăntălău! a răbufnit el, dar nu s-a simțit jignit. Se plictisea, ar fi fost fericit să se joace cu Marysia.

– Pe cine urmărești? Spune-mi și mie. O să te ajut.

Ea a făcut semn cu mâna.

– Nu contează. Stau aici și mă uit.

Nu a crezut-o.

– Dacă nu-mi spui, toată lumea îți va afla imediat secretul! a amenințat-o el și a strigat: Știi cine are o ascunzătoare în tufișuri!

Un trecător a început să se uite în jur.

– Liniște! a izbucnit Marysia.

Nu voia ajutoare. Păianjeni, Spideri sau Oameni-Păianjen.
Dar, mai presus de toate, nu voia ca lumea să afle secretul ei,
motiv pentru care a răspuns în cele din urmă la întrebarea lui
Daniel.

- Urmăresc o casă.

Daniel avea ochii albaștri și părul blond și des. Era mai înalt și mai în vârstă decât Marysia. Deși își dorea foarte mult să pară serios, din păcate, gropițele din obraji îl făceau să arate mai degrabă ca un preșcolar, decât ca un elev de clasa a cincea.

Marysia nu știa dacă putea avea încredere în el. Până acum se descurcase singură. Găsise un punct de observație excelent din care vedea casa *aceea* de peste drum. Vedea cine intră pe ușile casei și cine iese. Acum, că ascunzătoarea îi fusese descoperită, Marysia trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a se asigura că nimeni altcineva – în afară de Daniel – nu avea să afle despre ea. Băiatul nu locuia pe strada Bucuriei, așa că putea să nu-i spună toate secretele. Cel puțin așa spera.

– Urmărești o casă? a întrebat el neîncrezător. Și din nou a râs prea tare.

– Încetează! a strigat Marysia, uitând că trebuia să vorbească în șoaptă.

– Sau ce? Casa va auzi și își va lua zborul? Mi-ar plăcea să văd asta.

Daniel nu se mai oprea din râs.

– Poate că într-o zi o să vezi! a replicat Marysia fără să se gândească și și-a tras cu furie gluga hanoracului galben peste cap.

– Cred că Lungilă va cădea pe jos când va auzi că urmărești o casă. Și cum faci asta? Te furișezi în spatele ei? Sau cauți indicii? a continuat Daniel amuzat.

Cine este Lungilă?! Inima Marysiei bătea nebunește, negăsind un răspuns, și îi încurca gândurile.

Fă liniște! îi reproșa ea în gând.

– Dacă accept să te las să participi la investigația mea, promiți să nu spui nimic nimănui? a întrebat ea, încercând să-și ascundă nervozitatea.

– În regulă. Numai să nu născocești că e vorba de vreo casă... a răspuns el.

Marysiei i s-a făcut milă de el. Că doar ea spunea adevărul! Stătea în tufișuri și se uita tot timpul la casa de vizavi. Dar nu numai că se uita. O urmărea. Pentru că *acea* casă era la fel de misterioasă și de rău prevestitoare ca și căsuța de turtă dulce a Mumei Pădurii, chiar dacă nu stătea pe un picior de pui.

– Nu născocesc nimic, a spus ea liniștită. Știi ceva? Ai spus că știi să te cațări. Și eu știu. Nu mi-e frică de înălțimi. Mă cațăr pe orice copac și pe orice zid. Am să-ți arăt, dar nu azi.

– Azi nu ai timp pentru că supraveghezi casa? a întrebat el cu o ușoară ironie în glas, dar, din fericire, nu mai amenința că îi va da de gol ascunzătoarea.

– Nu este vorba doar de asta. Mă cațăr pe întuneric, ca să fie mai greu, a răspuns ea.

Daniel a ridicat din umeri.

– Da, exact. Țștia mici ca tine se tem de întuneric, a spus el.

LENS We now
books

- Mie nu mi-e frică de nimic. Te-ai urcat vreodată pe acoperiș?

- Pe acoperișul cuștii câinelui? M-am urcat de o mie de mii de ori pe cușcă și nu am căzut niciodată, așa să știi. Chiar m-au arătat și la televizor. Am primit o insignă pentru cel mai bun cățărător pe o cușcă de câine, a glumit el.

Marysia a pufnit într-un râs înfundat.

- Nu-i rău pentru un păianjen, a spus ea.

Pentru o clipă au râs amândoi.

Inima a râs și ea în acompaniament, deși nu a auzit-o nimeni în afară de Marysia.

- Bine. Așadar, o să ne jucăm de-a urmărirea, doar să ții minte că eu sunt...

Marysia nu găsea cuvântul potrivit.

Că eu sunt șefa, și-a spus ea.

- Că eu sunt șefa. Eu am fost prima care a descoperit *acea* casă și am găsit un punct de observație.

Daniel a ridicat din nou din umeri. *Ești prea mică pentru a fi șefă*, s-a gândit el. Cu voce tare, însă, a spus:

- Se poate, să vedem cum știi să fii șefă, șefo!

S-a instalat comod pe jos.

- Ei bine, ce casă supraveghezi? Cine se ascunde în ea? a întrebat el.

LBRIS

We know
books

ACEA casă

